

Remény

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 7. szám, 2021. február 19.

Ki tudja, hány év múlva, de egyszer talán színpadi abszurdban látjuk viszont a jelenetet. A szereplők rádiósok, akik utoljára adhatnak műsort az általuk addig használt frekvencián. A központi akarat zavarta el őket onnan, politikai szándékoktól vezérelt, ócska, jogi trükközésekkel.

A búcsúműsor stílusosan a nosztalgiázásra épül: ki hogyan debütált, mi volt a legizgalmasabb élménye, mi köti össze a rádiósokat, melyek voltak a legérdekesebb percek. És végezetül jön az elköszönés. Mindjárt itt az éjfél, az adás végéig tíz másodpercük maradt. Legyen hát ez az idő egy utolsó, beszédes gesztusé. Szóljon meg az, aki a rádiót ebbe a helyzetbe hozta. Búcsúztassa el őket maga a „kivégzőjük”. És meg is szólal a hang, egy közelmúltban készült felvételtől: *„Mi sohasem vetemednénk arra, hogy elhallgattassuk azokat, akik nem értenek egyet velünk!”* – halljuk.

Lám, milyen határozottan, férfiasan tudja tagadni a saját szándékait! A darabból majd bizonyára azt is megtudjuk, hogy kiemelkedő képessége ez neki: az egész rendszerét annak taktikájára építi, hogy miként lehet rafinált törvényhozási praktikákkal ellehetetleníteni a szabadelvűségre épülő folyamatokat, de úgy, hogy aközben ő maga éppen ugyanazt a liberalizmust használja ki, az utolsó lehetőségéig. A magántulajdon szabad birtoklásától vagy a tőke felhalmozásától kezdve az üzleti és banktitok őrzésének jogain át a saját szólásszabadsága feltétlen tiszteletéig. És eközben mindig nagyon bizonygatja a demokratizmusát. *(Előzmény az ÉS-ben – Kovács Zoltán: [Mossa kezeit](#), ÉS, 2021/6., febr. 12.)*

A nézőtérén ülők közül sokan emlékezni fognak rá, hogy a bejátszott mondatot az eredeti elhangzásakor spontán „ohh!” kiáltások és harsány röhögések követték. (Ez ugyanis a magyar miniszterelnök felszólalása volt Strasbourgban, 2018. szept. 11-én.) A színházi helyzetben azonban vélhetően csak az elárvult frekvencia sejtelmes zizegése tölti be majd hosszan a teret.

Persze bőven elképzelhető, hogy akkor is elszabadul a nevetés a nézőtér egy-egy pontján. Levitézlett despoták kiszolgálói például gyakran próbálnak kacagással megszabadulni a bűneiktől, a bukásuk után. De erre egyelőre még várnunk kell egy picit. Mindenesetre jó lenne, ha egy drámaíró ezt is felírná a feldolgozandó témái közé. Csak használ majd a lelki egészségünknek, ha mindazt, ami most zajlik, a groteszk és az abszurd műfajában látjuk viszont. És az sem lesz olyan nagy baj, ha közben a mai csicskások is nevetni fognak.